NEGYEDIK FEJEZET.

Gyik Feri küldetése.

Tapsifüles volt, aki lassan közeledett és közben folyton forgolódott maga körül, mintha elveszített volna valamit. Alisz hallotta, amint magában ezt motyogja: — A hercegnő! A hercegnő! Ó, én drága talpacskáim! Ó, prémem és bajuszom! Olyan biztos, hogy ki fog végeztetni, mint a kétszerkettő! Csak azt szeretném tudni, hol ejthettem le őket?

Alisz nyomban kitalálta, hogy Tapsifüles a legyezőt és a fehér glaszékeztyűt keresi. Nosza, nekiállt keresni ő is, mert nagyon jó szíve volt. Ám a legyező és a keztyű elveszett. Különben is, mintha minden átváltozott volna az alatt az idő alatt, amíg Alisz a tóban úszott. A nagy terem az üvegasztallal és a kis ajtóval együtt teljesen eltünt.

Tapsifüles hamarosan észrevette Aliszt, aki mindenfelé keresgélt és mérgesen rákiáltott: — Hát te mit keresel itt, Marcsa? Tüstént szaladj haza és hozz nekem egy pár glaszékeztyűt és egy legyezőt! Alómars!

Alisz annyira megijedt, hogy rögtön elrohant a jelzett irányba, anélkül, hogy megpróbálta volna kimagyarázni a tévedést. — Biztosan a szobalányának nézett, — mondta magában, amint futott. — Hogy meg lesz lepve, ha megtudja, ki vagyok! De most azért elhozom neki a legyezőjét és a keztyűjét, feltéve, ha megtalálom őket. — Amint így beszélt, egy kis házhoz ért. Ajtaján réztábla volt és arra rá volt vésve: TAPSI F. Alisz kopogtatás nélkül belépett és gyorsan felrohant a lépcsőn. Attól félt ugyanis, hogy találkozik az igazi Marcsával és kidobják, mielőtt megtalálja a legyezőt és a keztyűt.

— Mégis csak különös, — gondolta Alisz, — hogy az embert egy nyuszi küldözgesse! Ha így megy tovább, nemsokára még Mici is elszalasztat, ha szüksége lesz valamire. — Mindjárt ki is színezte magában a dolgot, valahogy ilyenformán: — Alisz jőjjön és készüljön el, sétálni megyünk! — Egy perc, kisasszony, csak ezt az egérlyukat kell itt őriznem, amíg Mici visszajön. Addig én vigyázok, hogy az egér ki ne szaladjon. — Azt hiszem, — folytatta Alisz, — nem soká tűrnék Micit a házban, ha így parancsolgatna az embereknek.

Közben egy csinos kis szobába ért. Az ablak mellett asztalka állott, rajta volt a legyező és két-három pár kis fehér glaszékeztyű. Alisz fölkapott egy pár keztyűt, vette a legyezőt és éppen ki akart menni a szobából, amikor pillantása hirtelen egy kis palackra esett, amely a tükör mellett állt. Erről véletlenül hiányzott az IGYÁL MEG fölírás. Alisz azonban mégis kinyitotta és ajkához emelte. — Valami érdekes bizonyára fog történni, — gondolta magában. — Úgy látszik, ez ezentúl mindig így lesz, ha eszem vagy iszom va-